

Til minde om min ven Peter,

Peter's og mit venskab gik tilbage til 1994, hvor jeg traf Peter der var org.udviklings chef i TDB. Peter's stærke karisma og glød tiltrak mig og vi begyndte straks at tale om alt fra filosofi til organisationsudvikling. Peter var herlig at sparre med og tog sig kærligt af mig som ny leder. Det blev til skiture, middage og hundredevis af telefonsamtaler over årene.

Peter kæmpede sig op fra sin seng efter én indlæggelse og kom til min 40 års fødselsdag og holdt en herlig tale og var nærværende med sin egen umulige og charmerende facon. Peter er det menneske der sammen med min mor har formået at få mine tæer til at krølle sammen fordi der blev sagt eller gjort noget som var rigtig pinligt.....og så alligevel dejligt befriende. Uhæmmet af konventioner og samtidig hæmmet af kravet til egen high-performance...

Vores faglige fællesskab udviklede sig hurtigt til et venskab som jeg lige siden har værdsat meget. Selv de sidste dage på Bispebjerg, hvor Peter stadig var i stand til at fyre en upassende bemærkning af og med tåre i øjnene var taknemmelig for den smule hjælp der var at yde.

Peter var altid parat til at hjælpe dem i nød, da jeg havde brug for en ven rejste Peter til Bruxelles og var der for mig. Peter var der altid for andre og jeg ønsker at han kunne have taget hjælp så let som han kunne give den, men Peter's egen kamp var for stor en mundfuld for ham selvom jeg ved at han kæmpede til det allersidste.

Peter's sidste rejse sker fra en kirke med flere symboler der passer på hans liv som jeg har oplevet det. Ved alteret er Jakob repræsenteret med en muslingeskal, en af havets frugter. Det hav som Peter elskede og som hans sidste rejse skal gå til. Maria er der også, den skabende kvinde med Jesus symboliserende Peter's flair for at charmere det andet køn, en evne der gav mange glæder og en appetit på mere. Peter elskede kvinder og kvinderne elskede Peter. Den sidste figur er af skt. Dionysius og selvom det er en helgen fra den katolske kirke så er jeg sikker på at Peter ikke tager det ilde op at jeg mere fik Dionysos i tankerne da jeg så ordet, Peter og jeg har leget med ord utallige gange og han var altid med på et sjovt ordspil. I dette tilfælde tænkte jeg med det samme på Dionysos der er kendt som vinens og ekstasens gud, en gud som fik et alt for kraftigt tag i Peter.

Udover disse figurer eller projektioner som Peter ville have kaldt dem indeholder kirken en sjælden synlig labyrint, en af kun 10 af slagsen i danske kirker. Der er ingen der ved hvad de symboliserer, men Labyrinten skal uden tvivl vise vejen til frelse og forløsning. En rejse der for Peter var en livet's labyrint, jeg fulgte Peter's kamp de seneste år og det var som han var fanget i en labyrint, en labyrint af fortidens smerte og alligevel fuld af håb for at han skulle nok komme ud af den. Peter gav aldrig op og derfor vil jeg gerne have at disse ord af Theodore Roosevelt skal følge Peter på hans sidste rejse

" It is not the critic who counts; not the man who points out how the strong man stumbles, or where the doer of deeds could have done them better. The credit belongs to the man who is actually in the arena, whose face is marred by dust and sweat and blood; who strives valiantly; who errs, who comes short again and again, because there is no effort without error and shortcoming; but who does actually strive to do the deeds; who knows great enthusiasms, the great devotions; who spends himself in a worthy cause; who at the best knows in the end the triumph of high achievement, and who at the worst, if he fails, at least fails while daring greatly, so that his place shall never be with those cold and timid souls who neither know victory nor defeat"

Peter du den store lille mand, farvel.....jeg sagde jeg altid ville være din ven lige meget hvad der skete og sådan er det også i døden, jeg er stadig din ven på jorden....Tak for dit venskab....god rejse

Torben